

Hjemmet for Vanføre fundet anbringelse i kontrolleret familiepleje (for statens regning) sted med henblik på oplæring.

I de seneste år har Samfundet og Hjemmet for Vanføre imidlertid over kontoen kontrolleret familieplejeudgifter afholdt stadig stigende beløb i takstbetaling til nyoprettede lokale revalideringsinstitutioner for seninvalideredes optræning i tilfælde, hvor invalideforsikringsretten ikke har været i stand til at yde betaling i henhold til folkeforsikringslovens § 60.

Socialministeriet har godkendt denne praksis, dog kun som en provisorisk ordning, idet man har været af den opfattelse, at ikke staten alene burde afholde udgifterne, men at også kommunerne burde drages ind i det lokale revalideringsarbejde, der særlig tager sigte på en kortvarigere erhvervsmæssig revalidering af seninvaliderede, og gøres medansvarlige for dette bl. a. ved at få et vist økonomisk ansvar for driften af lokale institutioner.

Ved gennemførelse af institutionstilskudsordningen i forslaget § 5 vil kontrolleret familieplejebetaling til revalideringsinstitutioner med godkendelse i henhold til § 5 falde bort.

Samfundet og Hjemmet for Vanføre spørger om, hvorvidt „f. eks. en selvejende institution som Samfundet og Hjemmet for Vanføre kan modtage godkendelse“ (i henhold til § 5, stk. 4, 3. pkt.) „såfremt institutionen i tilslutning til en af sine lokale afdelinger søger om tilskud til oprettelse af et revalideringsinstitut, og instituttet ikke kan opnå anerkendelse som særfororgsinstitution.“

Man søger endvidere bekræftet, at ministeriet ikke bør kunne tilsidesætte valget af ledelse, hvis der er enighed herom mellem Samfundet og Hjemmet for Vanføre og de lokale myndigheder.

Det bemærkes hertil, at det som nævnt ovenfor må tillægges den største betydning, at der ved § 5-institutionerne indsættes egentlige bestyrelser med ansvarlige repræsentanter for de lokale kredse. Herfor taler ikke alene hensynet til kommunerne i de tilfælde, hvor disse er medansvarlige for økonomien, men også det værdifulde i en snæver kontakt til navnlig sygehusvæsenet og erhvervslivet på stedet.

I øvrigt må de enkelte sager om god-

kendelse af institutioner i henhold til § 5 (og § 10) behandles af såvel pågældende lokale udvalg som af samordningsudvalget, således at noget forhåndstilsagn ikke vil kunne gives.

Om henvisningsspørgsmålet i relation til adgang til direkte overførsel fra hospital til revalideringsinstitution henvises til omtalen heraf i notatet om henvendelsen fra revalideringsinstitutionernes fællesudvalg.

I henvendelsen sammenlignes revalideringsinstitutionerne med sygehuse med hensyn til ledelse m. v.

Hertil bemærkes, at en sammenligning mellem Samfundet og Hjemmet for Vanføre og sygehusvæsenet næppe er mulig, allerede under hensyn til, at sygehusdriften er et kommunalt anliggende, der er pålagt kommunerne ved lov og for en meget væsentlig del finansieres af kommunerne selv.

Endvidere omtales betydningen af, at decentraliseringen af de ortopædiske hospitaler og oprettelse af efterbehandlingshospitaler og fysiurgiske afsnit i tilslutning til disse fortsætter, og det beklages, at denne udbygning har mødt vanskeligheder.

Hertil bemærkes, at der i virkeligheden er tale om en koncentration af et bestemt lægeligt speciale under Samfundet og Hjemmet for Vanføre og ikke om en decentralisering, som vel måtte have bestået i en udbygning af centralsygehuse med ortopædiske afdelinger, drevet af centralsygehuse selv og for disses regning sammen med disses øvrige specialafdelinger.

Når det i denne forbindelse anføres, at institutionen har ofret millioner af kroner på denne udbygning, må det anføres, at de kommunale sygehuse har bekostet den væsentligste del af etableringsudgifterne. Forrentning og afdrag af anlægsudgifterne vedrørende sengeafdelingerne er endvidere afholdt af staten som driftsudgift. Derimod er det rigtigt, at Samfundet og Hjemmet for Vanføre har ofret betydelige beløb på driften af ambulatorierne, som trods sædvanligt tilskud efter sygehusloven giver underskud. Midlerne til dækning af underskuddet er dog for størstedelen bragt til veje ved overskud på driften af institutionens bandagerier og skomagerier, hvis indtægter for en meget væsentlig part hidrører fra invalideforsikringsfondens og særfororgens betaling for de forskellige hjælpemidler.